

у країні, сприяти підвищенню конкурентоспроможності українських компаній.

Завдання Стратегії мають передбачати створення сприятливих умов для функціонування національної системи кооперації, стимулювання її діяльності, підтримки коопераційних зв'язків між різними типами кооперативів тощо.

Одним із найважливіших засобів реалізації механізму регулювання діяльності кооперативного сектору економіки України є заходи щодо їхньої підтримки. У сучасних умовах серед факторів, що сприяють розвитку кооперативного сектору України, найбільш ваговими є економічні та нормативно-правові, що проявляються в першу чергу в максимальному спрощенні адміністративних процедур реєстрації та ведення бізнесу, низькій транспарентності інформації про справжніх власників, інсайдерів та пов'язаних осіб, значних податкових пільгах тощо.

Література.

1. Розпорядження КМУ від 14 серпня 2013 р. № 843-р «Про затвердження переліку пріоритетних галузей економіки».
2. Бабенко С.Г. Стратегія розвитку кооперативного сектора економіки України / С.Г. Бабенко // Економіка і прогнозування. – 2003. - № 4. - С. 38-51.
3. Гончаренко В.В. Про зміну концепції розвитку системи кредитної кооперації та її можливий вплив на кредитно-кооперативний сектор національної економіки/ В. В. Гончаренко. – Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі. – № 5 (50). – 2011. – С. 99-107.
4. Терещенко П. Напрямки розвитку кредитних спілок в Україні/ П. Терещенко // Фінанси України. – 2009. – № 5. – С. 87–94.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАБІЛЬНОСТІ ТА ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ СИСТЕМ УПРАВЛІННЯ

*Лекомцева А. В., Замкова О. В., студенти
Науковий керівник: Герасимова О.Л., к.т.н., доцент
ДВНЗ «Придніпровська державна академія будівництва та
архітектури*

Концепція антикризового управління пов'язана з вирішенням двох поєднаних задач: забезпеченням стабільності та підвищенням

ефективності систем управління. Недарма в 1993 р. США створили Президентську раду по сталому розвитку, що дозволяє здійснювати управління державою на більш високому рівні й дозволяє організовувати „загальносистемний” рівень управління (в майбутньому це дозволить перейти до управління ноосферними процесами розвитку).

Ефективність управління обумовлена якістю прийнятих рішень, в яких фокусується вся сукупність відносин, що виникають в процесі трудової діяльності. Удосконалення процесу прийняття обґрунтованих об’єктивних рішень досягається шляхом використання моделей та кількісних методів. Розробка та прийняття рішення – це, по суті, вибір з декількох можливих (альтернативних) варіантів вирішення проблеми, а оптимізація рішення – це процес перебору безлічі факторів, що впливають на кінцевий результат, тому оптимальне рішення – це вибране по якому-небудь критерію оптимізації найбільш ефективно з усіх альтернативних варіантів [1, с. 48].

Процедура вирішення конкретної антикризової управлінської задачі в багатьох відношеннях ідентична процедурі прийняття рішення. Загальним критерієм виступають два параметри:

- 1) якість рішення;
- 2) згода з рішенням тих, хто буде його реалізовувати.

Під ефективністю системи управління розуміють успішність виконання нею поставленої кінцевої задачі управління. Для оцінки ефективності системи управління використовують певні характеристики, які прийнято називати критеріями або показниками ефективності. В математичній формі критерій управління строго конкретизує мету управління [2, с. 55].

Коли значення критерію регламентовано (задано), задача управління може вирішуватися однозначно й таким чином призводить тільки до одного варіанту управління, тому питання про вибір управлінських операцій знімається. В інших випадках, коли рішення задачі управління не є єдиним, стоїть проблема вибору рішення й з’являється потреба у оптимізації. Задача оптимального управління складається з того, щоб вибрати такий варіант управлінських рішень, при яких даний критерій приймає найвигідніше значення. Виділимо два класи задач управління. Перший характеризується тим, що управління здійснюється з метою досягнення певного заданого результату (ефекту). Другий клас задач

управління характерний тим, що управління здійснюється з метою отримання якнайкращого (екстремального) значення деякої величини, що оцінює кінцевий результат управління.

Література.

1. Шинкарук, Л. В. Макроекономічні передумови та перебіг економічної кризи в Україні [Текст] / Л. В. Шинкарук // Економічна теорія. – 2015. – № 2. – С. 48-52.

2. Максимов, Ю. М. Устойчивое развитие социально-экономических систем на основе инновационных преобразований: основные определения [Текст] / Ю. М. Максимов, С. Н. Митяков // Инновации. – 2010. – № 1. – С. 54-57.

3. Ваниева, Э. А. Факторы, влияющие на экономическую устойчивость строительных предприятий [Текст] / Э. А. Ваниева // Економіка: проблеми теорії та практики. – Т. III. – Дн-ськ: ДНУ, 2006. – С. 715-721.

ДЕРЖАВНІ ЗАСАДИ УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНИМИ ПРОЦЕСАМИ НА ПРИКЛАДІ АПК

*Сержанов В. В., к. е. н., доцент
ДВНЗ «Ужгородський національний університет»,
м. Ужгород, Україна*

Проблемою сучасного етапу розвитку економіки в будь-якому секторі є відсутність діючого організаційно-економічного механізму управління інвестиціями. Невирішеними питаннями залишаються незадовільна взаємодія наукових і виробничих підприємств та установ, недостатня визначеність в оформленні інноваційних проектів та їх реалізації.

Управління інвестиціями припускає використання методів державного регулювання інвестиційної діяльності, до яких належать:

- бюджетне фінансування стратегічно важливих проектів;
- конкурсно-контрактна система інвестиційного проектування;
- раціональна амортизаційна політика;
- оподаткування інвестицій;
- страхування інвестицій;
- фінансова допомога [4, с. 57].